

Sokolka.

Neobvykle vyvolaná letitá vzpomínka, kolem 50 let, kdy mládí s námi dělalo vše, lomcovalo s námi aby vyrovnávalo provádění pitomostí a přitahovalo i ostatní součastníky k naplnění zábavy a dejme tomu prospěšnosti i pro ostatní. Tehdy nám bylo kolem 25 ? 30 let a uskutečňování všeho do čeho se nemuseli vkládat moc střízlivé rozumy a názory potenciálně starých občanů a šlo to přímo z nás, z mládí, to nás těšilo nejvíc a měli jsme do toho chuť. V takovýchto chvílích se právě a náhodou, naskytla příležitost seberealizace nabídkou Národního výboru v Mladých Bukách vedle Trutnova, zda by náš podnik tehdy Meopta Přerov, závod Hynčice nechtěl utvořit skupinu mladých lidí, kteří by nebyli líní a věnovali svůj volný čas úpravám dřevěnné stavby bývalé důkladné chaty, která bez užívání chátrala na Rýchorském návrší ve výšce 1000m a nesla jméno Sokolka. V tehdejší době 60tých let, nebyl velký zájem kdy přesuny z místa našeho pracoviště a domovů na místo kde bylo potřeba přiložit ruce k dílu a tak zvané zadara se muselo dojíždět a částečně lézt několika způsoby dle vlastního výběru. Nejkratší cesta z Mladých Buků dlouhá asi 2,5 km ale pěkně strmá, kdy ten zadní měl vždy hlavu v úrovni zadku toho před ním, pak druhá kdy s batohy na zádech se lezlo 3,5 km do vrchu z Maršova IV a kdy nám na aviso přišel pomoci kůň domovníka Franty z Rýchorské chaty a pomohl nám zvládnout svými postraňky a ohonem, stoupák. Pak nám přesunul už po rovině v 1000m výšce batohy a náradí s materiálem dvoukolkou s dlouhatánskou ojí, na Sokolku ? 2,5 km. A tu nejdelší trasu jsme pak volili ve chvílích nutného dovozu materiálu s krátkým valníkem tažený 25 Zetorem, která byla ze Žacléře kolem 7 km. Dosud jsem zapoměl poznamenat že jedna cesta byla od brány závodu po verandu Sokolky 62 km. Cesta byla vždycky napínavá protože se používalo lesních úvozových cest a zbytek vyložené v terénu, kde jsme si sami cestu vyjezdili, bez kácení a poškození místní nádherné přírody. To samozřejmě ale nastalo až po sblížení s místními orgány lesníků a příslušníků bezpečnosti, kteří posléze uznali naši snahu o pěkné prostředí a plnou ohleduplnost k přírodě. Obdařili nás povolením k jízdám pro případy nutnosti dovozu těžkých a dlouhých materiálů, autogenu a dalších pomocných strojů. Stejně to bylo krásné kamarádství i s personálem na Rýchorské chatě, kdy po příjezdu nám bylo oznámeno že potřebují naši pomoc, kdy prasknul jeden článek kotle a 3 dny se netopilo v ústředním topení. Oprava nám trvala asi 6 hodin za pivní občerstvení a koňské služby. Pod střechou Rýchorky visela kýta z jelena k tomu opečené brambory a brusinky z Rýchor udělaly takovou pohodu, že se nám už do noci nechtělo jít a nechali jsme to na ráno!!! S Národním výborem byla písemně uzavřena dohoda s naší fabrikou na dobu 5ti let o bezplatném užívání za provedení naplánovaných vyjmenovaných prací, které budou pro obnovu chaty Sokolka provedeny. Bylo to položení nové krytiny na střechách ve formě balíků silně asfaltované a pískované lepenky, dále výměna dřevního obkladu z venkovní strany v místech poškození a následovaly vnější a vnitřní nátěry stěn na napuštěný podklad, v té době ještě klasická horká fermež. Podařilo se nám do smlouvy dostat stavbu ocelového příhradového stožáru s dynamem, vrtulí a stojenám baterii a po celé boudě byl proveden rozvod světla na 24 V. Postavili jsme si z motocyklového motoru ČZ 150 navíjecí buben se spojkou který jsme používali jako lyžařský vlek na stráni k Mladým Bukům. Utáhlo to 5 až 6 lyžařů! No a protože byla i obtížnost s pitnou vodou udělali jsme si ve vlastní studánce, pod chajdou, vodovodní trkač takže voda vytékala v úrovni přízemí Sokolky. Také jsme si postavili v závodě, za pomoci truhlářů, zdravotnické sáně tažené lyžařem pro případ nějakého úrazu. Asi to bylo dobře protože za celou dobu užívání k žádné zlomenině nedošlo a tak sáně byly okrasnou pomůckou, později používanou pro přepravu batohů a kufrů z Rýchorky. Pivo vozil Fanouš s koněm. Kůň se už na naši návštěvu vždycky těšil, vozili jsme mu tvrdý chleba! No a mnou poslední navržená a provedená odborná práce bylo předělání respektive uchycení hlavního nosného trámu krovu který jako i u ostatních staveb byl zabudován staticky- do nosného zdiva komína a při větším

tepelném zatížení a častějším používání docházelo u těchto horských chalup až zahoření. Jeden takový případ nastal ve stráni směrem k Žacléři. Bohužel v tom pátem roce pronájmu došlo k mému odchodu z Meopty a tím byla i uzavřena historie Sokolky. Ještě nutno dodat a to jsem zažíval, že na rekreaci na chatu byly vydávány poukázky v pořadnících zejména zájem o letní měsíce, rodiny s malými dětmi, na podzim zasloužilý pracovníci, v zimě téměř nikdo a na práci vůbec ne! Horší že tento stav se neutěšeně zhoršoval nemožností příjezdu a parkování motorových vozidel a tak stav turistiky posléze nabízený se všemi výhodami upadal a už jezdily jen party tak zvaných rekreantů?za vítr? a naše zimní užívání lyžařina zvítězila a upřímně to říkám byla to krása dodnes nevídaná kterou dle doslechu užívají dva páry Tetřevů velkých. Chata jsou dobře utajené housle a jen ztíží jsem ji našel na mapě pohoří obklopenou kruhem stromů za pomoci satelitního vyhledavače. Robert Kallista – Otovice